

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 302/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. E. P., B., zastúpenej advokátkou JUDr. E. M.-L., B., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 36 Er 5398/2010-27 zo 17. januára 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. E. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. apríla 2011 doručená sťažnosť Mgr. E. P., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 36 Er 5398/2010-27 zo 17. januára 2011 a ktorou žiadala vydať tento nález:

„1. Okresným súdom Bratislava V Uznesením zo dňa 17.01.2011, č. k. 36 Er/5398/2010-27 boli porušené :

- *základné práva na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR*
- *právo prejednávania veci v prítomnosti účastníka a právo vyjadriť a ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy*
- *práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,*

2. Ústavný súd ruší Uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 17.01.2011, č. k.: 36 Er/5398/2010-27 a vec sa mu vráti na ďalšie konanie nové konanie,

3. Okresný súd Bratislava V je povinný sťažovateľke zaplatiť finančné zadostučinenie v sume 10 000.-€, (slovom desaťtisíc euro)

4. Okresný súd Bratislava V je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia v sume 384,50.-€ na účet právnej zástupkyne.

5. Sťažovateľka súčasne žiadala, aby ústavný súd „rozhodol o vydaní dočasného opatrenia a odložil vykonateľnosť napadnutého Uznesenia č. k. 36 Er/839/2010-27 zo dňa 17.01.2011.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti sťažovateľky a z obsahu príloh, Z., a. s., B., ako oprávnený (ďalej len „oprávnený“ alebo „žalobca“) sa v exekučnom konaní proti sťažovateľke ako povinnej domáha návrhom na vykonanie exekúcie vedenej u súdneho exekútora Mgr. V. C., Exekučný úrad, B. (ďalej len „súdny exekútor“), pod sp. zn. Ex 2390/2010 vymoženia povinnosti vypratáť nehnuteľnosť, zaplatiť trovy konania a trovy exekúcie. Toto exekučné konanie sa začalo na návrh oprávneného doručený súdnemu exekútorovi 22. septembra 2010 na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 88/2007-59 z 3. marca 2008 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 10 C 88/07-65 zo 7. apríla 2008, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 Co 181/2008-95 z 25. júna 2009.

Týmto rozsudkom vydaným v konaní vedenom žalobcom proti sťažovateľke ako žalovanej uložil okresný súd sťažovateľke povinnosť „*vypratať nehnuteľnosť – ubytovňu, nachádzajúcu sa v B., na ul. ... do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku*“ a zaplatiť trovy konania v sume 3 000 Sk žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ako vyplýva z odôvodnenia tohto rozsudku, okresný súd žalobe o vypratanie vyhovel, pretože mal za preukázané, že sťažovateľka užíva ubytovňu bez právneho dôvodu od 1. októbra 2007. Sťažovateľka bola nájomcom podnikovej ubytovne žalovaného na základe nájomnej zmluvy z 1. októbra 1997, žalobca nájomný vzťah vypovedal 1. júna 2007 podľa § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka (pre nedoplatok na nájomnom za mesiace február, marec, apríl a máj 2007). Výpoveď bola sťažovateľke doručená 11. júna 2007 a výpovedná lehota uplynula 30. septembra 2007. Sťažovateľka v zákonnej trojmesačnej prekluzívnej lehote od doručenia výpovede (§ 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka) neplatnosť výpovede neuplatnila. Okresný súd sa preto nemohol zaoberať v konaní o vypratanie nehnuteľnosti samotnou platnosťou výpovede. Keďže predmetná nehnuteľnosť – ubytovňa nemá charakter bytu, sťažovateľke nevzniklo právo na bytovú náhradu. V odvolaní proti tomuto rozsudku sťažovateľka poukázala na to, že výpoveď z nájmu je absolútne neplatným právnym úkonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), je v rozpore s dobrými mravmi; nebolo preukázané, že sťažovateľka nezaplatila nájomné za mesiac február 2007; sťažovateľke s poukazom na § 718 Občianskeho zákonníka patrí náhradné ubytovanie, ako aj na to, že z výpisu z listu vlastníctva stavby (podnikovej ubytovne), v ktorej sa nachádza aj predmet sporu, vyplýva, že je bytovým domom, v ktorom sú štyri byty v osobnom vlastníctve a ostatné obytné miestnosti určené na trvalé bývanie sú vo vlastníctve žalobcu. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 12 Co 181/2008-95 z 25. júna 2009 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil [§ 219 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] a náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi nepriznal. Stotožnil sa so záverom okresného súdu, že platnosť výpovede v tomto konaní nemohol okresný súd preskúmať, pretože preskúmať jej platnosť možno iba v konaní o návrhu nájomcu na neplatnosť výpovede z nájmu podanom v lehote troch mesiacov od doručenia výpovede.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 12 Co 181/2008-95 z 25. júna 2009 podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Cdo 324/2009 z 30. novembra 2009 tak, že dovolanie

odmietol, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné [§ 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP].

Na rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 88/2007-59 z 3. marca 2008 je vyznačená doložka o jeho právoplatnosti dňa 18. augusta 2009.

Na podklade rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 88/2007-59 z 3. marca 2008 ako exekučného titulu udelil 5. októbra 2010 okresný súd súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. 5105090727. Súdny exekútor upovedomil sťažovateľku o začatí exekučného konania upovedomením č. k. EX 23090/2010-23 z 18. novembra 2010, ktoré sťažovateľka prevzala 26. novembra 2010.

Proti exekúcii podala sťažovateľka námietky z 8. decembra 2010. Namietala, že exekučný titul je vadný a neurčitý, v dôsledku čoho je exekúcia neprípustná. Exekučný titul ukladá povinnosť vypratať nehnuteľnosť ako celok (ubytovňa na... ulici... v B.), pričom okresný súd ani krajský súd neprihliadli na námietky neurčitosti predmetu vypratania. Nehnuteľnosť na... v B. je zapísaná na liste vlastníctva (LV č. 18880, okres B., obec B. – m. č. P., k. ú. P.; ďalej len „list vlastníctva“) ako bytový dom súp. č. 3274 na parc. č. 3110/15, teda nie ako „ubytovňa“. Predmetom vypratania v bytovom dome môžu byť byty (v tomto prípade byty č. 1 – 4) alebo nebytové priestory (v tomto prípade garáže č. 2-1, 2-2, 2-3, 2-4 alebo nebytový priestor č. 12, podľa výpisu z listu vlastníctva na 1. poschodí). Sťažovateľka obýva podľa vyúčtovania nájomného obytnú miestnosť č. 223 na 2. nadzemnom podlaží. Exekučný titul je zmätočný, nevykonateľný, arbitrárny a neodôvodniteľný. Nemôže byť podkladom ani na vykonanie exekúcie vyprataním nehnuteľnosti alebo jej časti podľa § 181 Exekučného poriadku ani vyprataním bytu podľa § 184 Exekučného poriadku. Neurčitosť exekučného titulu nemôže byť nahradená vôľou ani výkladom súdneho exekútora. Sťažovateľka preto navrhla okresnému súdu, aby námietkam proti exekúcii vyhovel, pretože je neprípustná a následne ju zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. K námietkam pripojila sťažovateľka výpis z listu vlastníctva, výpoveď z nájmu bytu z 1. júna 2007, vyúčtovanie nájomného 2008, 2009 a evidenčný list.

O týchto námietkach sťažovateľky rozhodol okresný súd uznesením č. k. 36 Er 5398/2010-27 zo 17. januára 2011 (ktoré je predmetom konania pred ústavným súdom) tak, že námietky sťažovateľky zamietol, pretože dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 88/2007-59 z 3. marca 2008 v spojení s opravným uznesením

okresného súdu č. k. 10 C 88/07-65 zo 7. apríla 2008, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co 181/2008-95 z 25. júna 2009, je riadnym a spôsobilým exekučným titulom. Uznesenie okresného súdu č. k. 36 Er 5398/2010-27 zo 17. januára 2011 nadobudlo právoplatnosť 4. februára 2011.

Súdny exekútor vydal 18. februára 2011 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie vypratáním nehnuteľnosti č. k. Ex 2390/2010-31, ktorým nariadil podľa § 181 a nasl. Exekučného poriadku exekúciu vyst'ahovaním povinného a všetkých, ktorí s ním bývajú na základe jeho práva z nehnuteľnosti – ubytovne s tým, že exekúciu uskutoční 22. marca 2011 o 11:00 h. Sťažovateľka okresnému súdu doručila 8. februára 2011 návrh na odklad exekúcie. Súdny exekútor z tohto dôvodu zrušil 3. marca 2011 exekučný príkaz z 18. februára 2011. Okresný súd rozhodol o návrhu na odklad exekúcie uznesením č. k. 36 Er 5398/2010-38 z 8. marca 2011 tak, že návrh na odklad exekúcie zamietol, čo odôvodnil tým, že neboli splnené podmienky na povolenie odkladu exekúcie (§ 56 ods. 1 Exekučného poriadku), pretože už len s ohľadom na čas, ktorý uplynul od právoplatnosti exekučného titulu (19. augusta 2009), dosiaľ je zrejmé, že vykonanie exekúcie nemôže mať pre sťažovateľku za následok, že sa dostane do nepriaznivej situácie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku – sťažovateľka mala dostatok času na úpravu svojich pomerov súvisiacich s bývaním.

Sťažnosť ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 36 Er 5398/2010-27 zo 17. januára 2011 odôvodnila sťažovateľka tým, že toto rozhodnutie je neodôvodnené a arbitrárne. Exekučný súd rozhodujúci o námietkach povinného musí zistiť skutkový stav veci. Sťažovateľka nežiadala súd, aby preskúmaval exekučný titul, ale aby objektívne zistil skutkový stav tak, že exekúciu nie je možné vykonať, keďže predmet vypratania exekúcie určený v exekučnom titule právne neexistuje ani podľa zapísaných údajov na liste vlastníctva, pretože ide o bytový dom. Súd musí vychádzať z údajov zapísaných v katastri a žiadne iné odôvodnenie súdu nemožno považovať za spravodlivé, teda ani to, že súd neskúma, čo povoľuje vypratať. Ubytovňa na... ulici... v B. nie je nikde zapísaná v katastri; predmetom nájomnej zmluvy bola obytná miestnosť č. 223 v bytovom dome na... v B. zapísanom na liste vlastníctva; obytná miestnosť je v liste vlastníctva zapísaná ako nebytový priestor na 1. poschodí a na nájom

nebytových priestorov by sa mal uplatňovať zákon č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Ide o vecný nedostatok rozporu skutočného stavu so zapísaným stavom. Okresný súd sa vôbec nezaoberal dôvodnosťou námietok sťažovateľky, nezobral do úvahy nemožnosť vykonávania exekúcie na základe exekučného titulu, ktorého predmet exekúcie právne ani reálne neexistuje, a vyslovil, že bolo povinnosťou sťažovateľky brániť svoje práva v pôvodnom konaní. Takouto „zjednodušenou“ formou rozhodovania porušil ústavou garantované práva sťažovateľky a umožnil tak pokračovať v absolútne nelegálnom exekučnom konaní. K porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy došlo tým, že nezisťovaním podstatných skutočností podmieňujúcich reálnu možnosť vykonania exekučného titulu nebolo umožnené sťažovateľovi aktívne ovplyvňovať proces. Samotnú výpoveď z nájmu považuje sťažovateľka za nezákonnú. Prenajímateľ ju uviedol do omylu zasielaním viacerých výpovedí, o ktorých jej oznámil, že na nich netrvá, a následne podal žalobu o vypratanie. Oprávnený využíva priestor na iný účel, než na aký bol povolený stavebným úradom a kolaudačným rozhodnutím, porušuje teda zákon, neodovzdal dosiaľ ani správu bytového domu spoločenstvu vlastníkov bytov, hoci tak bol povinný urobiť. Exekučný súd priznal právo oprávnenému v exekučnom konaní získané porušením stavebného zákona, a to právo spojené s užívaním a nájmom priestorov, ktoré užíva a prenajíma v rozpore s kolaudačným rozhodnutím a zapísaným stavom v katastri. Sťažovateľka požiadala ústavný súd o vydanie dočasného opatrenia, ktorým odloží vykonateľnosť rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 88/2007-59 z 3. marca 2008 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 10 C 88/07-65 zo 7. apríla 2008 a rozsudkom krajského súdu č. k. 12 Co 181/2008-95 z 25. júna 2009. Sťažovateľka poukázala ďalej na to, že o zmätočnosti exekučného konania svedčí aj to, že súdny exekútor vydal 18. februára 2011 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie vypratáním nehnuteľnosti – ubytovne na... v B. č. k. Ex 2390/2010-31 a zrušil exekučný príkaz na vykonanie exekúcie vypratáním bytu, pričom ani exekútorovi nie je jasné, o aký predmet vypratania ide.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu a vydaním uznesenia č. k. 36 Er 5398/2010-27 zo 17. januára 2011. Vo vzťahu k tomuto konaniu a rozhodnutiu tvrdí, že jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bolo porušené tým, že toto rozhodnutie je neodôvodnené, arbitrárne, okresný súd nezistil skutkový stav veci, nezobral do úvahy nemožnosť vykonávania exekúcie na základe exekučného titulu. K porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy došlo tým, že okresný súd nezisťovaním podstatných skutočností znemožnil sťažovateľke aktívne ovplyvňovať proces.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako právne vec posúdil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk.

Okresný súd uznesenie č. k. 36 Er 5398/2010-27 zo 17. januára 2011 odôvodnil takto:

„... námietky proti exekúcii sú procesnou obranou povinného proti neprávom vedenej exekúcii, ktorých cieľom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od vykonania exekúcie z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone. Námietky však nie sú opravným prostriedkom proti exekučnému titulu a povinný v konaní o námietkach proti exekúcii nemôže s úspechom uplatňovať také skutočnosti, ktoré mal uplatniť v pôvodnom konaní.

Súd pri rozhodovaní o námietkach povinnej preskúmal exekučný titul spolu s predloženými námietkami a ich prílohami a dospel k záveru, že námietky sú neopodstatnené. Súd poukazuje na skutočnosť, že cieľom inštitútu námietok proti exekúcii nie je zmena alebo zrušenie exekučného titulu nútene vykonávaného v tomto konaní. Inštitút námietok proti exekúcii podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku nemá ani povahu opravného prostriedku a predmetom námietok proti exekúcii ani nemôžu byť skutočnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu, a preto povinná nemôže prostredníctvom tohto inštitútu efektívne uplatňovať hmotnoprávne alebo formálnoprávne námietky, ktoré mohla uplatniť v pôvodnom konaní, z ktorého vzišiel exekučný titul nútene vykonávaný v exekučnom konaní. Námietky proti exekúcii sú procesným prostriedkom, ktorý smeruje proti exekúcii, nie proti exekučnému titulu. Účelom exekučného konania je vykonať exekúciu, nerozhoduje sa v ňom o dôvodnosti nároku, ktorý bol predmetom základného konania. Skutočnosti, ktoré povinná namieta v tomto exekučnom konaní, mali byť predmetom základného konania v rámci podania opravného prostriedku proti exekučnému titulu. Z exekučného spisu vyplýva, že povinná podala odvolanie proti exekučnému titulu, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 10 C/88/2007-59 zo dňa 03.03.2008 v spojení s jeho opravným uznesením sp.zn. 10 C/88/2007-65 zo dňa 07.04.2008, ktoré Krajský súd v Bratislave svojim rozhodnutím sp.zn. 12 Co/181/2008-95 zo dňa 05.09.2009 potvrdil. Predmetné rozhodnutia sú právoplatné a vykonateľné a tým sú spôsobilými exekučnými titulmi v zmysle ustanovenia § 41 ods. 1 Exekučného poriadku. Súd v štádiu exekučného konania už nemôže preverovať správnosť rozhodnutia, ktoré je podkladom pre exekúciu. V tomto štádiu sa toto rozhodnutie považuje za vecne i právne správne a je tak riadnym a spôsobilým exekučným titulom.

Nakoľko povinná vo svojich námietkach proti exekúcii neuviedla a nepreukázala žiadny z dôvodov, ktoré sú uvedené v § 50 ods. 1 Exekučného poriadku, a pre ktoré je možné námietkam povinnej proti exekúcii vyhovieť, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia. “

Po zhodnotení obsahu odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľky reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa s okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu. Tým splnil všetky požiadavky kladené na jeho rozhodnutie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých absenciu mu sťažovateľka vyčítala. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, tento sa zaoberal i posúdením otázky, či rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 88/2007-59 z 3. marca 2008 je právoplatným, vykonateľným a spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 1 Exekučného poriadku.

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a tvrdila, že okresný súd nezisťovaním podstatných skutočností znemožnil sťažovateľke aktívne ovplyvňovať proces, ústavný súd s ohľadom na charakter exekučného konania, ale najmä na postup okresného súdu, nezistil, že by v tomto konaní okresný súd porušil právo sťažovateľky na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov či v jej prítomnosti alebo jej právo, aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd po preskúmaní namietaného uznesenia vrátane jeho odôvodnenia dospel k záveru, že ho možno považovať za ústavne udržateľné z hľadiska dodržania základných ústavnoprocených princípov. Napadnuté uznesenie okresného súdu nebolo svojvoľné a ani nezasahovalo do jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na to, že sťažnosť doručená ústavnému súdu smerovala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 36 Er 5398/2010-27 zo 17. januára 2011, resp. postupu súdu v tomto exekučnom konaní a sťažovateľka navrhovala ústavnému súdu dočasným opatrením podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodnúť o odklade vykonateľnosti rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 88/2007-59 z 3. marca 2008 vydaného v inom konaní, ktorý navyše nadobudol právoplatnosť ešte 18. augusta 2009, ústavný súd už len z týchto dôvodov nemohol návrhu sťažovateľky v tejto časti vyhovieť.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2011